

LUXEMBOURG

Begrundelse

1. Væsentlige fordele

Det forslag, som i store træk netop er blevet skildret, udgør en reel »reform«, der ikke indskrænker sig til midlertidigt at afhjælpe mere eller mindre vigtige problemer, men som bringer en strukturel og varig løsning på de opståede vanskeligheder.

Navnlig gør forslaget det muligt at:

- behandle et antal sager svarende til antallet af indbragte sager, hvorved stigningen af verserende sager stoppes
- påbegynde afviklingen af efterslæbet af verserende sager
- nedbringe varigheden af procedurerne ved Retten og derved nedsætte risikoen for, at Unionen dømmes for tilsidesættelse af den rimelige frist
- forenkle Den Europæiske Unions retslige opbygning og fremme sammenhængen i retspraksis
- få en større fleksibilitet under sagsbehandlingen, idet Retten af retsplejehensyn kan udpege et større eller mindre antal dommere til en eller flere afdelinger afhængig af sagsudviklingen eller lade bestemte afdelinger træffe afgørelse i sager inden for bestemte områder
- løse de tilbagevendende problemer knyttet til udpegelsen af supplerende dommere til Retten og udpegelsen af dommere til Personaleretten, men også de problemer, der følger af en manglende udpegelse ved udløbet af et medlems mandatperiode eller et medlems midlertidige fravær
- genetablere Domstolens beføjelse til at træffe afgørelse i appeller i EU-personalesager, hvorved såvel den fornyede prøvelse (som er en procedure, hvis gennemførelse har afsløret en temmelig stor kompleksitet) som hvervet som stedfortrædende dommer ved Personaleretten overflødiggøres.

2. *Manglen på alternativer*

Det er ganske vist korrekt, at traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fastsætter flere muligheder for at modstå en stigning i antallet af indbragte sager for EU-retsinstanser, og at disse muligheder omfatter oprettelsen af en eller flere specialretter. På grund af de ovenfor anførte omstændigheder og henset til bestemte kendetegn, der er særlige for specialretterne, er Domstolen imidlertid af den opfattelse, at oprettelsen af sådanne retter ikke udgør et holdbart alternativ.

Dette skyldes flere årsager:

- En ret, der er specialiseret inden for området for intellektuel ejendomsret, kan ikke, alene, komme med en passende løsning på de konstaterede problemer. Selv om det ganske vist er korrekt, at sagerne om intellektuel ejendomsret talmæssigt udgør en betragtelig del af de sager, som indbringes for Retten, vil en overdragelse heraf til en specialret inden for dette område imidlertid ikke være en holdbar løsning på problemet, idet den heraf følgende »lettelser« hurtigt vil blive udlignet af den generelle konstante stigning i antallet af sager, der indbringes for Retten. I henhold til de aktuelle statistikker vil en tredjedel af sagerne om intellektuel ejendomsret desuden vende tilbage til Retten i form af appeller iværksat til prøvelse af specialrettens afgørelser.
- Oprettelsen af en specialret inden for området for intellektuel ejendomsret vil i bedste fald nedbringe arbejdsbyrden for så vidt angår det område, inden for hvilket den vil være beføjet til at påkende tvister, og vil derfor være uden interesse med henblik på at gennemføre en mere forstærket lettelse, der omfatter andre områder, såsom indefrysningen af midler eller registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), medmindre hensigten er at oprette andre specialretter sideløbende.
- Oprettelsen af nye specialiserede retter øger risikoen for, at EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng kan påvirkes, idet der altid vil være to instanser, for hvilke der kan indbringes lignende spørgsmål, nemlig den ene via en præjudiciel forelæggelse (Domstolen), og den anden gennem appel (Retten), foruden de problemer, der er knyttet til en sandsynlig stigning i antallet af fornyede prøvelser.
- Små retter er ikke fleksible. Såfremt antallet af sager stiger kraftigt, risikerer retten, at den ikke er i stand til at modstå stigningen; såfremt antallet af sager på det omhandlede område derimod falder drastisk, risikerer de pågældende dommere hurtigt at være teknisk arbejdsløse.
- De små retter fremviser strukturelle svagheder knyttet til deres udpegelsesmetode (vanskeligheder forbundet med udnævnelsen af deres

dommere) og deres funktionsmåde, idet en eller to dommers fravær kan lamme rettens virke. Selv om disse svagheder, og navnlig deres omfang, oprindeligt knap var forudsigelige, kan det henset til deres nuværende tilværelse og beståen på ingen måde anbefales at benytte Personaleretten som model for oprettelsen af andre specialretter. Tværtimod burde enhver udvikling i EU's retssystem undgå at ty til elementer, hvorom erfaringen har vist – og fortsat viser – at de er utilstrækkelige til at bidrage til et smidigt og effektivt virke i Unionens retsinstanter.

Denne konklusion drages ikke i tvivl af den omstændighed, at oprettelsen af en eller sågar flere andre specialretter kan mindske problemet med »repræsentation«. Selv om antallet af stillinger således ville være højere, og medlemsstaterne eventuelt lettere ville kunne fordele stillingerne iblandt sig, ville dette nemlig ikke ændre noget ved den omstændighed, at medlemsstaterne ikke helt er herrer over proceduren for udnævnelse af specialretternes medlemmer. Såfremt modellen for Personaleretten følges i forbindelse med oprettelsen af en ny specialret, ville de således oprettede dommerstillinger være åbne for konkurrence mellem interesserede personer. Dernæst er det et udvælgelsesudvalg, der behandler ansøgningerne og opfører en liste, som den forelægger Rådet. Selv om det samlede antal ledige stillinger ved specialretterne kan nå op på antallet af medlemsstater, er der derfor ingen garanti for, at udvalget eller udvalgene tilpasser deres forslag således, at der altid tages hensyn til medlemsstaternes interesse i alle at være »repræsenteret« ved specialretterne. Det ville desuden på det juridiske plan være følsomt at pålægge disse udvalg umiddelbart og automatisk at udelukke samtlige de ansøgninger, der er indgivet af statsborgere i medlemsstater, hvis nationalitet allerede er »repræsenteret« i sammensætningen af en anden specialret. Endelig ville det være uforeneligt med det ved den primære EU-ret knæsatte princip om forbud mod forskelsbehandling ikke at tillade statsborgere i bestemte medlemsstater at indgive en ansøgning til en stilling som dommer ved en specialret, alene fordi en person af samme nationalitet udøver hvervet som dommer ved en anden EU-specialret. Det skal i denne sammenhæng bemærkes, at selv om Rådet i henhold til artikel 3, stk. 1, i bilag I til statuten for Domstolen skal påse, at Personaleretten får en afbalanceret sammensætning, indebærer dette på ingen måde, at enhver ansøgning fra en person af en nationalitet, der allerede er »repræsenteret« i Personaleretten, alene af denne grund bliver udelukket fra udvælgelsesproceduren.

3. Særlige aspekter vedrørende Personaleretten

Udnævnelser i Personaleretten har aldrig været lette. Siden oprettelsen af denne ret har der været forskellige meninger om, hvorvidt det (de) udvalg, der skal behandle ansøgningerne og foreslå Rådet en liste over egnede kandidater, skulle afstå fra at forelægge sit (deres) forslag som en liste opstillet i forhold til ansøgernes meritter for at tillade Rådet at træffe sin afgørelse mere frit. Tilsvarende har spørgsmålet, om rotationsprincippet skal finde anvendelse, og i givet fald i hvilket omfang, givet anledning til stærkt divergerende standpunkter.

I stedet for at forsvinde med tiden er de nævnte vanskeligheder blevet større på det sidste, og dette i en sådan grad at det i dag er umuligt for Rådet at foretage de udnævnelser, som det i henhold til den primære EU-ret er forpligtet til at foretage.

4. Det presserende behov for at finde en løsning på afviklingen af Rettens efterslæb

Allerede i 2011 understregede Domstolen det presserende behov for at finde en løsning på afviklingen af Rettens efterslæb. Siden da er situationen, således som det fremgår af de ovenfor anførte tal, yderligere forværret, således at det presserende behov i dag er større end nogensinde. Det er derfor nødvendigt at vedtage en løsning, der er egnet til en hurtig gennemførelse, og som kan få virkning i en nær fremtid.

I denne henseende skal det bemærkes, at gennemførelsen af den første etape (2015) ikke forudsætter nogen ændring i EU's retslige opbygning og derfor kan ske med meget kort varsel. Derimod vil enhver oprettelse af en specialret i medfør af artikel 257 TEUF kræve et lovgivningsmæssigt initiativ fra Domstolen eller Kommissionen. Henset til at det nuværende initiativ fra Domstolen ikke vedrører en sådan oprettelse, skal et forslag herom desuden udarbejdes, undersøges af de kompetente organer og vedtages af EU's lovgivende myndigheds to parter. Desuden skal et udvalg undersøge ansøgningerne til stillingerne som dommer ved denne ret og forelægge Rådet en liste over egnede kandidater. I Rådet skal der opnås konsensus om fremgangsmåden for udpegelsen af disse dommere. Enhver sådan ret skal desuden, inden den kan være fuldt funktionsdygtig, have et justitskontor og et procesreglement. Følgelig er det vanskeligt at forestille sig, at samtlige disse skridt kan gennemføres inden for en frist, der vil gøre det muligt for Retten på kort sigt reelt at nedbringe antallet af de ved den verserende sager.

De nødvendige foranstaltninger for at gennemføre den første etape bør derfor træffes hurtigt på grundlag af de politiske retningslinjer om forslaget som helhed. For så vidt angår lovgivningsproceduren er denne første etape omfattet af Domstolens lovgivningsmæssige initiativ af 2011, og den er udtømmende behandlet af denne. Dernæst skal retningslinjerne for de efterfølgende etaper (2016 og 2019) drøftes på grundlag af et lovgivningsmæssigt initiativ fra Domstolen, der vil omhandle en omfordeling til Retten af førsteinstanssagerne i EU-personalesager og de ændringer i statuten for Domstolen, som vil være nødvendige med henblik på integrere Personaleretten i Retten. Den endelige afgørelse om disse punkter vil blive truffet i forbindelse med behandlingen af det nævnte lovgivningsmæssige initiativ.

Der er gjort nærmere rede for udgifterne til det foreliggende forslag i et dokument, som er vedlagt som bilag. Det bør i denne henseende fremhæves, at udgifterne ved den første etape ikke vil overstige de udgifter, der allerede er fastsat i denne henseende i forbindelse med det lovgivningsmæssige initiativ af 2011, og som i princippet er blevet godkendt af EU's lovgivningsinstanser. Tilføjelsen af syv dommere til Retten gennem integrationen af Personaleretten udmønter sig i »normale år« i et behov for supplerende bevillinger på 2,4 mio. EUR. Udgifterne til den tredje etape svarer for så vidt angår beløbet pr. stilling som dommer (iberegnet udgifter til kabinet og infrastruktur) til udgifterne til den første etape, dvs. cirka 1 mio. EUR pr. stilling som dommer (iberegnet udgifter til kabinet og infrastruktur) i »normale år«.

I sidste ende skal de uundgåelige, men beskedne, udgifter, som foranlediges af fordoblingen af antallet af dommere ved Retten, sættes i forhold til de fordele, som reformen giver borgerne. Da de betydelige forsinkelser i behandlingen af direkte søgsmål indbragt for Retten har alvorlige konsekvenser for privatpersoner og virksomheder, er reformen derfor påkrævet i lyset af borgernes afgørende interesse.